

A „MAGYARSÁG”
szépirodalmi heti melléklete.

Székely nóta.

Erdő alatt születtem én,
Azért vagyok ilyen szegény,
Oly magas a fenyőnk szála,
Hogy a buzánk
Törpén marad csodájába.

Kavicsos a dülönk nagyon,
Ujság, mikor jár a malom,
Kinek kijut husra, sóra,
Hire terjed:
Lehet néhány milliója.

Ha barmunk megy legelőre,
Rálép néhány bus felhőre,
Az meg sir a lába alatt,
Vége aztán,
Hogy a pára éhen marad.

Összes rétünk csak pár arasz,
Néhány hétig tart a tavasz,
De havasok kősziklája
S féléves tél
Sorsunkat jól — kiczifrázza.

A levegőnk egészséges,
Holdvilágunk meg hűséges —
Ugy-e bár, jó lábon állunk?
E világon
Csontorkálunk... botorkálunk...

Tarcsafalvy Albert,

Anyám szive.

Meghalt az én kedves jó anyám,
 — Legjobb anya a jók között —
 Áldott lelke fehér galambként
 Elszállt tőlünk, elköltözött.
 Jó szívét a bús enyészetnek
 Megérinté fuvallata,
 És úgy járt, mint az őszi virág
 Ha reá tör a dér fagya.

Meghalt; a sir magába zárta,
 S én temetem minden napon,
 Ha könnytelen szemem megnyugszik
 Üres helyén s a tárgyakon;
 Ha meglátom az imakönyvét,
 Melyből annyit imádkozott,
 Csókolva benn' a kedves képet
 Mit jó fia neki hozott.

Lelkem anyám kiszenvedett, meghalt,
 Üressé lett a nagy világ.
 S én úgy érzem magamat ez ürben
 Mint törzséről letört faág.
 Dobál a lét önkényű vésze
 — Gyenge sajkát zajgó habon —
 Nem hajthatom fejem szivére —
 Magam' kisirni sem tudom.

Most is érzem, a mint átfogtam
 Az összetört, nagy beteget:
 A megváltó halál már ott járt
 Dicső fénybe vont feje felett.
 — A harang ép imára kondult
 Fohászatát szárnyán vive,
 A sötét éj ekkor borult rám
 Megszünt verni anyám szive...

Frászt Lujza.

Mikor a polgármester beteg.

Irta: Csöregyh Gyula.

Azon módon mondom el magam is, a hogy Puskás bácsitól, az árvaszéki iktatótól, hallottam, a kinek meg a kerresztkomája, János, a nagyságos polgármester ur hajduja, beszélte. Ha hazudott, lelke rajta! Engem ugyan ne terheljen érte a felelősség.

Hát hogy előlről kezdjem, úgy volt a dolog, hogy megütötte a guta Szarka Mártont, a nemes város főkapitányát, ki huszonhárom éven keresztül szolgálta buzgón a közügyet. S miután a főkapitányi állás megüresedett, olyan embert akartak ültetni bele, aki éppen olyan hűséggel és becsületességgel feleljen meg fontos feladatának, mint a hogy azt a megboldogult cselekedte. Hogy pedig Szarka Márton

becsületes tisztakezü volt, bizonyítja az is, hogy a nemes város költségén kellett eltemettetni, mert halála után mije sem maradt. Keszeg Polgári Mihály első alkapitány ugyan azt beszélgette városszerte, hogy az öregnek azért nem maradt semmije, mert szerette volna az italt, hanem mindenki tudta, hogy az alkapitánynak csak azért jár a szája, mert nem tudta kiböjtölni a helyéből az öreget. Irigye maradt még a haló porában is.

Hej, hajba is kaptak az urak odafenn a városházán!

Mert sokan szerették volna a jó zsiros koncot!

Legjobban reménykedett természetesen Keszeg Polgári Mihály, az első alkapitány, a ki huszonhárom esztendő óta leste már a Szarka halálát. Az apósa is százhusz személy lévén, nagy pártja volt a közgyűlésen. Azonkívül maga is polgárcsaládból lett urrá s miután mindig fentartotta a közlekedést az atyafisággal, több mint biztosra vette, hogy megválasztják.

Hanem ezt meg az urak nem akarták.

— Majd bizony! egy olyan parasztból lett urral fogok én egy tálból kanalizni, vélte a főjegyző, aki nemes ember volt és három év óta viselte mellén a kitüntetést. Nem oda való ha mondom. Ur kell oda, aki tudjon imponálni urnak, parasztnak,

Véleményében osztozott az árvaszéki elnök is, aki vejét, a főjegyző öcscsét óhajtott volna bedugni, aki uriember is volt, iskolákat is végzett s éppen jó lett volna a megboldogult helyébe. Most is a nemes város szolgálatában foglalatatoskodik, mint árvaszéki jegyző.

— No hát csak láss utána — szólta a főjegyző, — beszélj a feleiddel meg a rokonsággal. Én pedig majd kapacitálom Halápi uramat, mert a mészárosok mind vele szavaznak!

A két Bebek szenátor pedig az unokaöcscsét, Bebek Pistát szerette volna megválasztatni. Derék, tisztességes fiatal ember. Ért a dologhoz! A fővárosban is szolgált két esztendeig a rendőrségnél s éppen erre a helyre való lesz. Lámpással sem lehetne különbet találni helyette! Az igaz, hogy még alig harmincz éves s az ellenpártbeliek éppen fiatalságába kapaszkodnak, hanem azért majd csak nyélbe üti a dolgát valahogy a két nagybácsi, akik között az öregebb az ellenzék jelöltje volt, mikor bejutott a városházához.

— Majd beszélök a párttal, hogy mi módon viselje magát a szavazásnál. És ha a timárok is velünk tartanak megint, akkor zikker, hogy Pista lesz a főkapitány. Csak te fogd meg Mátyás uramat, az atyamesteröket!

— Nono! Csak bizd rám, majd beszélök a fejével. Nem azért voltam a fiának a násznagyja!

Legjobban főtt a feje azonban a polgármester urnak. Azt sem tudta szegény, mit csináljon, mitévő legyen? Nem volt nap, hogy százszor ne zaklatta

volna valaki, ki egyiket, ki másikat ajánlva a pártfogásába. S mindegyiknek kellett ígérni valamit.

De meg csak hagynának kékét legalább otthon az embernek! De ha haza megy, hogy kipihenje a város ezer baját, a legelső, aki megint hivatalos dologgal fogadja: a tulajdon felesége. Mi az isten csudája jutott annak is az eszébe, hogy annyit törődik ezzel a választással? Nem elég, ha a hivatalban huzgálják egész nap? Még itthon se legyen nyugta az embernek? Hogy az isten akárhová tegye az ilyen polgármesterkedést, mikor az embernek annyi vele a baja, hogy majd belebolondul!

Ehol van ni! Csak most nyelte le a falatot s már látja a szeméből, hogy megint mit akarna előhozni az asszony!

— No, hát mi bajod, mit akarsz?

— Édes jó uram!

— Csak ki vele hamar, mert sürgős dolgom van délután és szeretnék legalább egy félórácskát pihenni!

— Juliska szeretne valamit kérni tőled.

— No kis leányom, egy-kettő, mert kevés az időm!

— Kedves jó apám...

— Hamar, hamar...

— Szeretném tudni, hányan pályáznak a...

— Főkapitányi állásra ugy-e!? Tudtam, hogy ez furja az oldalakat! De hát nem lesz már nekem e miatt békém sohasem!?

— Ej, no ne haragudjál édes öregem, majd hát beszélünk róla a vacsora után. Csak pihend ki most magad, aztán estére megbeszélünk egyetmást.

Pihend ki magad! Persze, ha lehetne! Hanem a főjegyzőnek is éppen most jutott az eszébe, hogy beszéljen az öcsce érdekében. Ahun jön ni; már nyitja is a kaput. Mintha bizony a hivatalban nem érne rá! Hanem azért sem engedi be.

— János! Nem vagyok itthon senkinek!

— Senkinek?

— Még a herkópáternek sem!

Délután pedig a főispán hivatta magához. Persze, ennek is a választással van baja. Szoritani kell a gyeplőt a főjegyzőék mellett, mert a fiatal Hódas fontos szolgálatokat tett a multkori képviselőválasztáskor is a kormánynak. Olyan kortes, hogy elevenre beszélne még a holtat is! Keszeg Polgárinak be kell dugni valamivel a száját, a többit pedig biztatni a jövővel.

— Az ám, méltóságos uram, de hát a fiatal Bebek!?

— Ígérni kell nekik tornyot, hegyet. Ideje már, hogy az ellenzékkel teljesen leszámoljunk. Nem szeretném, ha a főkapitány az ő emberük lenne.

Nem szeretné, nem szeretné! Könnyü azt úgy kimondani. De az ellenzék ötvenegy voksot ad be a közgyűlésen s hát a timárok! Adta sárga körműnépe! A temető látott ilyen hadat! Képviselőválasz-

táson mindig a kormánynyal szavaznak, a városnál pedig mindegyik ellenzékibb az ellenzékínél.

— Mindent el kell követni polgármester ur, hogy a főkapitány a mi emberünk legyen. Iszonyu felsülés lenne belőle, ha jelöltünk elbuknék! Mit szólna hozzá a kormány!?

Hát hiszen el is követ ő mindent, csak bizza reá őméltósága. Az urak és a mészárosok ugyis a főjegyző öcsce mellett nyilatkoztak már. Hanem attól lehet félni, hogy a sok pályázó miatt megoszlik a szavazat. Mert kérdés: visszalépnek-e a Hódas kedvéért!

Este a vacsora után pedig ismét a felesége vette elő.

— Édes apjukom, gyujts rá, ülj le ide mellém és hallgass meg.

— Tudom mit akarsz mondani! Hanem ne boszantsatok, mert megharagszom!

— Dehogy haragszol édes öregem, dehogy! Mindjárt megbékélsz te, csak hallgass meg szived szerint. Hát édes uram, tudod-e, hogy három leányunk van?

A polgármester ur nagy füstfelleget fujt ki erre magából, hogy elpalástolja azt a sóhaj, ami erre a szóra önkénytelenül szállt el kebléről.

— Ugy-e tudod? Hát aztán tudod-e, hogy férjhez is kell őket adni, rangszerint és tisztességesen?

Egy még hatalmasabb füstfelhő amellet látszott bizonyítani, hogy a polgármester ur nagyon is jól tudja, mit jelent három eladó leány a háznál.

— Ezért érdekel, látod bennünket ez a választás amiről te még hallani sem akarsz!

— De hát mi összefüggésben van a főkapitányválasztás a mi leányaink sorsával? — kérdezte kíváncsian a polgármester ur.

— Ej, ej, látszik, mindig csak a város dolga van a fejedben. Hát nem vetted volna észre, hogy Bebek Pista miért kerülgeti annyira a Juliska leányunkat?

Hát biz ezt a polgármester ur még nem vette észre. Hanem bezzeg meg is ijedt, mikor meghallotta!

— Szerelmes Jézusom, még csak az kéne, hogy én segítsem bejutni Bebek Pistát! Olyan orrot kapnék a főispántól, amelyet nem viselt még polgármester, mióta polgármesterek is vannak a világon!

— Főispán ide, főispán oda! neked az a fő, hogy Juliska Bebekné legyen!

— De a kormány!

— Mit kormány!?! . . . Talán kiesik a világ feneke, ha Juliska az ő felesége lesz?

Tessék aztán ezen eligazodni ezen, még egy olyan okos embernek is, mint maga a polgármester ur. Melyiknek tegyen igazat? Ha Bebeket pártolja, a főispánnal huz ujat, ha pedig elbuktatja, a feleségével meg a leányaival gyülik meg a baja, ami pedig alighanem nagyobb lesz, mint az első. Az szentigaz, hogy ez a Bebek Pista jó parthie, kitűnő par-

thie. Teremtő isten! Mennyi baja van egy polgármesternek, ha három leánya vár a férjhezmenésre.

— De hát Istenem, mit tegyek!?

— Semmit! Azaz mindjárt megmondom mit.

A polgármester ur csupa fül lett erre a szóra. Kíváncsi volt rá, vajjon mit fundálhatott ki megint ez az asszonykép? Ő már ugyanis azt sem tudta, hol áll a feje?

— Hát édes apjukom, legelőször is holnap reggel beteg fogsz lenni, kimégy üdülni a tanyára s onnan csak három hét múlva jössz be, mikor a választás már megtörtént.

— Beteg legyek én!? — protestált az öreg ur. Mikor olyan egészségesnek érzem magamat, hogy akár egy bikát leüssek az öklömmel!?

Ezzel mutatta erős, izmos karjait.

— No csak figyelj. Az a fő, hogy itthon ne légy s hogy ne járjon senki a nyakadra. Bebek Pistának a timárokkal együtt már ötvenhét szavazata van. Négy-öt ember kell tehát, hogy a főjegyződet leszavazzuk. S azért kell neked betegnek lenni, nehogy ezeket neked kellessék kapacitálni.

— Nos és aztán? — kérdezte a polgármester ur teljes megadással, halljuk mi süli ki mindebből?

— Ezt a négy-öt embert, — folytatta őnagysága diadalmas arccal, — majd én vállalom magamra. Egyik bátyám: ő fürdőre megy; másik Kovács, a sógorod, kinek dolga lesz a fővárosban; a harmadik Patay, a kit majd a feleségére bizok s a negyedik Teleky, a Juliska keresztapja, a kinek szavát veszem, hogy senkire sem szavaz.

— És az ötödik?

— Az te vagy kedves öregem, a ki miután távol vagy, szintén nem szavazhatsz. Majd megmutatom én, hogy Bebek Pista lesz a főkapitány.

— De hallod-e, hiszen ezek éppen a kormány legerősebb kortesei!

— Ej, én nem értek a ti dolgaitokhoz. Itt a mi Juliskánk az első! Érted? Muszáj ezt a dolgot keresztül vinni, ha török szakad is! Vagy talán nem szeretnéd Pistát vejednek!

— No azt nem mondom, sőt . . .

— Látod édes apjukom! Ugy-e hát beteg fogsz lenni holnap, no csak három hétig. Mert ettől függ ám minden!

A polgármester ur végre is kénytelen volt beléegyezni. Jól van hát, legyen úgy. Három vagy négy hétig beteg lesz, ha már éppen muszáj. Hanem ne is háborgassa ez alatt senki hivatalos dologgal! Hej csak ne is volna az embernek három eladó leánya! De ha már adta őket a jó Isten, senki sem veheti tőle rossz néven, ha tisztességesen akar róluk gondoskodni.

Bebek Pista csakugyan főkapitánya lett a nemes városnak; megválasztották az asszonyok. Olyan többséget csinált mellette a polgármesterné, míg férje betegséget szimulált a tanyán, hogy az ellenpárt

jelöltje alig kapott szavazatot. A főispán ur ő méltósága erősen is panaszkodott a polgármester urnak, mikor három hét múlva tisztelgett nála, hogy nem érti, mi lelte ennél a szavazásnál az embereket! Még a legvéresebb száju kormánypártiak is mind Bebekre szavaztak.

Az öreg ur nem szólt rá semmit, csak magában mormogva jól eső örömmel, mikor jött lefelé a vármegyeház lépcsőin.

— Nem érted? No majd megérted, ha holnapután olvastad, hogy Bebek Pista eljegyezte a Juliska leányomat! . . .

Kedvderítő.

Lóvásáron.

Azt kérdi András gazda a lókupecztől, hogy nem félős-e az eladó ló?

— Már hogy volna félős, — feleli a kérdezett — mikor egymás után három éjszaka egymaga volt az istállóban!

— Aztán jámbor állat-e? — tudakolja tovább András.

— Hogy jámbor-e? A múlt vasárnap is beszaladt a templomba!

Pontos bejelentés.

Az anyakönyvi hivatalban megkérdezték a házassodni akaró özvegy embert:

— Mióta özvegy ön, Tóth Ede ur?

Mire Tóth Ede nagy búsan így felelt:

— A mióta szegény feleségem meghalt!

Felvilágosítás.

Kérdi a faluba tévedt idegen:

— Kié ez a ház?

Azt felelik neki:

— Azé a gazember biróé!

— Hát az a másik ház kié?

— Az is azé a gazember biróé!

— Hát ha olyan nagy gazember, miért viseli a birói hivatalt?

— Hát a becsületért! — hangzik a bölcs felvilágosítás.

Utoljára történt.

Apa: Fiam, a tudományod gyenge lábon állhat; naponkint hátrább ültet a tanító ur. Ugy hallottam, ma is hátrább kerültél egy paddal.

Pista gyerek: Utoljára történt, kedves apám.

Apa: Hogyan, talán meg akarsz javulni?

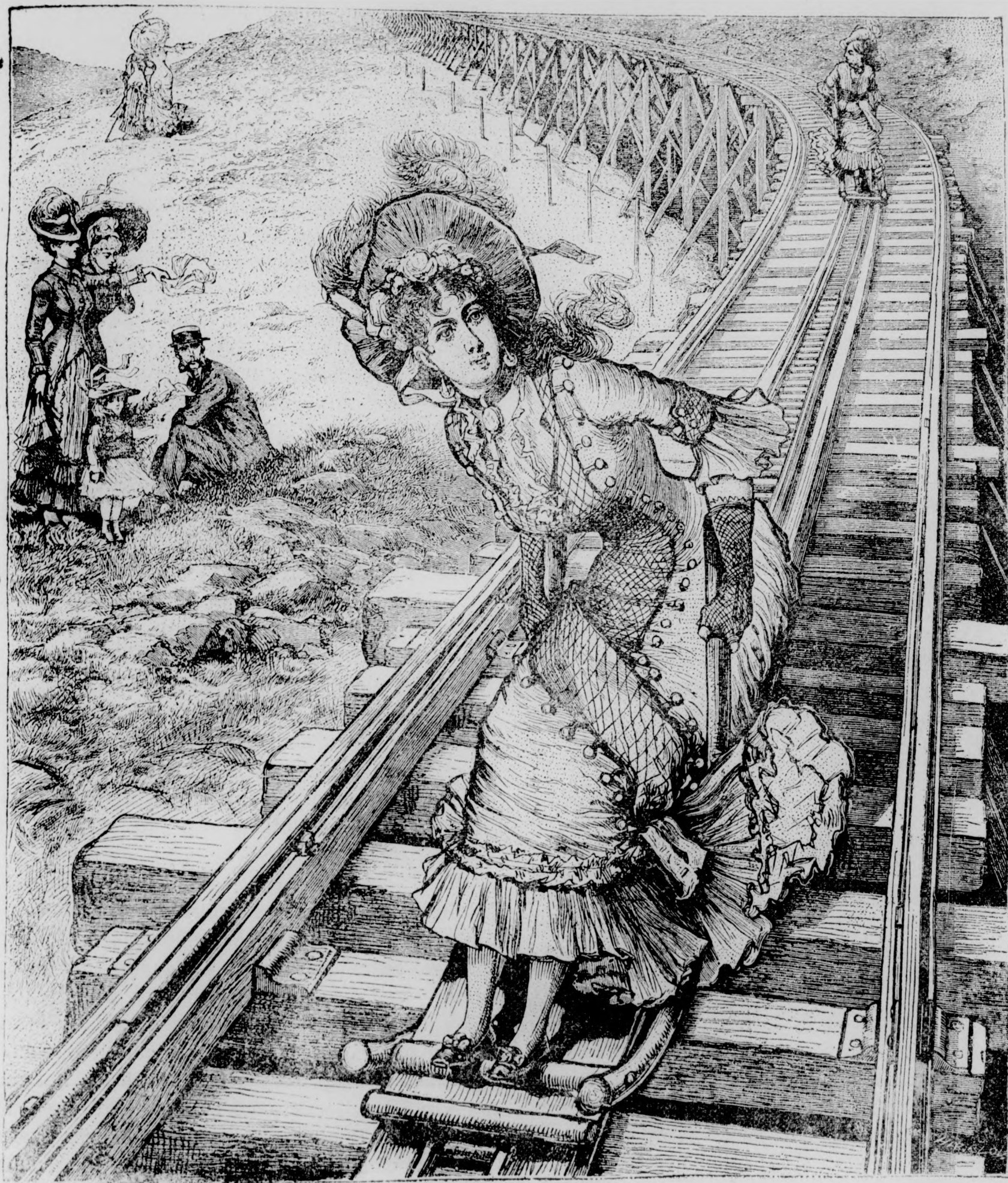
Pista: Az utolsó padba jutottam, a mögé már nem kerülhetek.

Mit érne vele?

Vizsgálóbíró: Mondja el, Vakaró Mihály, hogy is bírták megmozdítani és elvinni azt a nehéz vasládát?

Vádlott: Mit érne vele a tekintetes ur, ha meg is mondanám? Ugy sem tudná megcselekedni!

Amerikai multság.

Nem hiába, hogy amerikai, de furcsa multság is ez. Ugy hívják, hogy — sikló. Valami magaslatról sinek vezetnek le, mint valami vasut pályája, a melyen könnyű kis kocsik siklanak le.

Ide járnak aztán az amerikai nők vasárnap délután mulatni.

Nagy multságot szerez nekik, ha a magasról gyorsan lesiklanak.

Valóban amerikai kedvtelés.

Már mi csak azt mondjuk, hogy szebb multság az, mikor a mi népünk vasárnap délután a templomtérré megy játszani, mulatni, dalolni.

A testvériség diadala.

Irta: Dura Máté.

Lesz idő, hogy a fény tengerárja
Itt a földön többé nem fogad;
Lehull rólam létem rózsalánca
És csak hirem zengi dalomat.

Akkor, a miért most agyam csatázik,
Lelkem lángol, vércseppem hevül:
Hogy várom én a feltámadásig
Diadalom napját tétlenül.

Lesz-e, a ki helyemet merészen;
Jól betöltve, méltóan követ?
S a testvérség dicső, szent nevében
Életre hí földet, fát követ?

Nagy a cél, de látom, hogy a népek
Felé törnek lankadatlanul!
Ledől a sok csúf előítélet,
A testvérség lesz örökre úr!

És a lelkem, mely addig bolyongva
Énekelt más csillagföldeken:
Eljő, hogy e napot megdalolja
Egy élő társ ajkán, fényesen!

Tolvajfurfang.

Mutatvány Mihályfalvy I. kiadásában legközelebb megjelent művéből. — Ára 2 korona 40 fillér. — Megrendelhető a kiadónál: Budapest, VIII., József-körút 41.

Az asszony panasza.

Szinte hihetetlen az a furfang, amelylyel egy szélhámos asszony vagyont érő drágaságokhoz jutott, minden fáradozás nélkül. Egyik nagyobb városban ugyanis nemrég egy jól öltözött asszony állított be az egyik lelkészhez:

— Mit akar, leányom? — tudakolta jóindulattal a lelkész.

— A férjem . . . kezdte az asszony s görcsözökogásba fult el a szava.

— Nos, megcsalta ugy-e?

— Dehogyan csalt. Azt még csak eltünném, de igen brutális hozzám.

— Ugyan? S van talán rá oka?

— Oka nincsen, de én már nem türhetem.

— S mióta ilyen a férje?

— Nem régóta. Most jöttünk csak, nemrég a városba s ékszeres üzletet nyitottunk.

— És mit kíván tőlem, leányom?

— Hogy a lelkére tetszene beszélni.

— Hogyne, nagyon szívesen. Majd küldje fel hozzám.

— Igen, de aligha jön föl.

— Akkor hiába.

— Talán segíthetnének a dolgon, ha ön rendelne nála valamit s fölhozná ide.

— De én nem veszek ilyesmit.

— Az nem baj, hiszen ez csak csalétek volna.

Másnap aztán csakugyan megérkezett az asszony egy férfivel, aki egy egész csomó ékszert hozott magával.

— Majd én beviszem a tiszteletes urnak — ajánlkozott az asszony s csakugyan bevitte a táskát.

— Bejöhet kérem, hívta kis idő múlva a lelkész a férfit, mialatt az asszony nyugodtan kiment a táskával az előszobába.

— Ön olyan jóra való embernek látszik — kezdte a lelkész.

— Kérem . . .

— S mégis ilyent kell hallanom önről.

— Rólam? — csodálkozott a férfi.

— No igen, a feleségétől.

— A feleségetől?

— Persze, panaszkodik önre . . .

— De kérem, nincs is feleségem . . .

— És aki az előszobában vár?

— Az az ön gazdasszonya.

— Az enyém! — ijedezett a lelkész és sietett ki az előszobába, ahol azonban már senkitsem talált. A szélhámos ezalatt szépen kerekét oldott az ezreket érő ékszerrel; hiába keresi a rendőrség, nem képes nyomára akadni.

A féllábra való czipő.

Egy szegény czipésmester kétségbeesett arczczal állít be egy kis városban állomásozó csendőrőrsre.

— Kérem alázattal, — panaszkodik a czipésmester — jó hozzám a héten egy választékosan öltözött ur és lakkczipőt rendel. Legalább is egy félóraig magyarázta, hogy mily szabása legyen, hány centiméter magas legyen a sarka és hogyha csak egy kissé is eltérnek az ő rendeleteitől, nem fogadja el a czipőt. Én természetesen az előírás szerint készítettem el a munkát s elvittem az idegen urnak a szállóba. A ballábra való czipő kicsit szoritotta, ezt tehát visszaadta, a másik azonban ott maradt. Kijavítom a balczipőt, de mire visszaviszem a szállóba, a megrendelő eltűnt, a jobbik lábra valót azonban elvitte magával. Már most megáll az eszem; mit csinálhatott az az ember egy czipővel? . . .

Az őrsparancsnok nyugodtan hallgatja végig a czipésmestert, azután mosolyogva vesz elő egy jegyzetekkel teleirt iv papírt.

— Látja ezeket a jegyzeteket — szól a czipészhez. Ezen egy másik panasz van felvéve, melyben egyik czipéztársa ugyancsak az ön embere ellen

emel panaszt. Ő is szállított annak az elegáns urnak. ugyanilyen módon és körülmények között, egy pár czipőt, ő is visszakapta az egyik czipőt, mert szorította a „nagyságos“ ur lábát, csak hogy ez meg — a jobb lábra való volt. Érti most már a rejtélyt?

A szegény czipész megértette a rébuszt és szomoruan távozott.

Egy ügyes zsebtolvaj.

Egy napon, egy külföldi nagyobb bankház pénzváltó csarnokában — fényes nappal — zsebtolvajlás történt, mely alkalommal nagyobb mennyiségben orosz bankjegyeket beváltani szándékozott uri ember től azon pillanatban lopta el a zsebtolvaj a több ezer rubelnyi bankjeggyel terhelt pénztárczáját, a midőn ez már a tárczája után nyult, hogy a beváltandó papirubeleket elővegye. A tárczája eltűnését nyomban észrevett egyén azonnal zajt ütött s így a zsebtolvajnak gyorsan menekülnie kellett, nehogy a bank bejárata lezárassék mielőtt eltávoznia sikerülne. Futásközben felöltőjét, a melyet a lopás fődözése céljából a karjára vetve hordozott, elejtette s mindenki ki őt elmenekülni látta, észrevette, hogy menekülés közben mindkét karjával hadonázott.

Közvetlen üldöztetését az hiúsította meg, hogy a bank bejárata a lopás után bezáródott s így csak hosszabb idő elmultával siethettek az egéruat kapott tolvaj után, kinek ez uton elmenekülnie sikerült.

Az eset után a rendőrségnél nyomban megtéteven a jelentés, a legszélesebb körű intézkedések tettek meg a városban tartózkodó idegen zsebtolvajok kézrekerítésére. Ez uton sikerült — a többek között — egy fölötté veszélyes, külföldi utazó zsebtolvajt is kézrekeríteni, kinek ábrázata némileg hasonlított is a bankban kapott személyleíráshoz, csak hogy az volt a bökkenő, hogy ezen külföldinek az egyik keze csonka s testalkata igen is természetes, — ellenben a helyszínén kapott leírás szerint az elmenekült zsebtolvaj mindkét kézzel hadonászva menekült ki a kapun, az általa visszahagyott felöltő után ítélve pedig, a közép magas tolvaj nyulánk testalkatu lehetett.

Természetes volt tehát az, hogy az elfogott csonka kezű külföldi zsebtolvaj egy kisebb rendőri büntetés után kiutasított a határszélig, az a nyulánk zsebtolvaj pedig — a ki a felöltőbe beleillenék — máig is eredménytelenül nyomoztatik, — a mi pedig azért természetes, mert a kiutasított félkezű külföldi zsebtolvaj volt a tettes, ki hiányzó kezét masée kézzel pótolta, melyet a lopás után nyomban az ellopott rubelekkel együtt postára tett, — és a nyulánk embernek való felöltőt épen a nyomozás tévutra vezetése céljából, szándékoson ejtette el a helyszínén.

Hasznos tudnivalók.

Rozsdás aczeltárgyak tisztítása. Rozsdás aczeltárgyak tisztítását úgy végezzük a legczélszerűbben, ha veszünk egy darab viaszt s azt egy darab vászonra kötjük. Ezzel a megmelegített aczeltárgyat addig suroljuk, mignem rajta vékony viaszréteg képződik. Ezután egy gyapju rongyot porhanyított sóba mártunk és a viaszt ledörzsöljük evvel az aczél felületéről. Így a rozsdafolt el fog tűnni.

Sterilizált tej készítése. Sterilizált tejet a következőképen készíthetünk: A tejet lehetőleg frissen, a fejes után rövid idő múlva megsűrve és a szükség szerint fölhigitva, tiszta forralt vízzel és cukorral megédesítve fokosztályzattal ellátott töltőüvegbe adjuk és ebből megtöltjük a kisüvegeket körülbelül egy centiméterig az üveg nyakán alul, aztán bedugva az átfurt és nyitva hagyott kaucsuk dugókat, behelyezzük az üvegeket a tartóval együtt a főzőfazékba, melyet annyi vízzel töltünk meg, hogy a kis üvegek nyakáig érjen.

A vizet felforraljuk s öt perczig forni hagyjuk. Ekkor az üvegpálcákat előbb forró vízbe mártjuk, hogy teljesen tiszták legyenek, elzárjuk a kaucsukdugók nyílását. A levegőtől így elzárt tejet azután 30—40 perczen át megint forraljuk és e forrásnál a fedőt is ráteszszük a főzőfazékra. E forrással a sterilizálás teljesen be van fejezve. Az ilyen tejet bátran adhatjuk a csecsemőknek.

Hogyan mossuk meg az ágytollat? A tollat berakjuk több apró zsákba és ezeket a zsákokat egy forró vízzel megtöltött nagy edénybe teszszük és éjjelen át abban hagyjuk. Másnap ki kell a zsákokat a vízből venni, nagy mosókatlanban erős szappanlugot kell készíteni, a tollas zsákokat egy órán át főzni hagyni. Azután öntsük ki a tollat egy kosárba és öntsük le előbb meleg, azután több izben hideg vízzel. Mikor ez már megtörtént, szedjük széjjel a tollakat és egy kamrában terítsük széjjel, lehetőleg úgy, hogy a levegő és napsugár érje.

Gyümölcsök eltartása. Tiszta fehér homok, mely tiszta minden keveréktől és piszkosságtól, kitünő szer, hogy a gyümölcsöt évekig is megőrizhessük. E célból a homokot, melyet lehetőleg mély rétegből veszünk, több órára forró sütőkemenczébe teszszük és megmelegítjük. Erre addig mossuk folyóvízben, míg teljesen szintelenül és szagtalanul lefolyik. Ezzel a homokkal egy még használatlan mázas cserépfazék fenekét hintjük be, aztán beöntjük a gyümölcsöt. Ennek azonban tulérettnek nem szabad lennie, sérült, vagy rothadt helyeket ne mutasson, másrészt pedig éretlen se legyen. Legfelül minden réteg gyümölcsre egy réteg homok jön, de itt gondosan kell arra ügyelni, hogy a gyümölcs ne érintkezzék egymással. A legfelső homokréteg, mely a fazekat elzárja, kissé bővebb legyen. Az edényeket hűs, de fagymentes helyeken kell megőrizni.

Különfélék.

A termet és az évszakok. Egyik külföldi statisztikus azt a tételt állítja fel, hogy az emberek termete összefüggésben áll azzal a hónappal, melyben születtek. Így pl, ami a fiukat illeti, azok, akik novemberben születnek, a legkisebb termetű férfiak lesznek, ellentétben azokkal, akik júliusban látják meg a napvilágot s akik mind nagyra nőnek. Által-

lában mondhatni, hogy az őszi és a téli gyermekek kisebbek a tavaszi és nyári születésüeknél. A leánygyermekéknél ez a szabály módosul. A legnagyobb nők augusztusban születtek, a legkisebbek januárban. Éva leányaira nézve a téli és tavaszi születés jelenti a kisebb termetet és a másik két évszak a nagyobb testalkatot. Már most, ha a vilagon néhány millió emberre nem illik ez a statisztikai észlelet, azok elmondhatják bátran, hogy nincs szabály — kivétel nélkül.

Százezerliter víz — egy harapófogóért. Ochtrup városban történt az a nem mindennapi eset, hogy a városi vízvezeték nagy medenczóját javító lakatosinas a harapófogóját véletlenül a medenczébe ejtette, melyben százezer liter tiszta ivóvíz volt. Az inas egyet gondolt s megnyitotta a medence nagy csapját, melyen a víz rohamosan lefolyt. És csak mikor a harapófogóját már a medenczéből felhozta, jutott eszébe, hogy ebből baj lesz. Csakugyan, az egész város gazdasszonyai átkozták a nyomorult vízvezetékét, mikor a reggeli kávéfőzéshez egy csepp vízhez sem jutottak.

Uj bevándorlási törvény Amerikában. Rossevelt elnök régi gyűlölete az európaiak ellen most testet öltött: új törvényt hozatott a bevándorlás korlátozására.

— Mulatni, látni, bámulni és pénzt költeni jöhetnek hozzánk az európaiak, — mondta az elnök; — de dolgozni mi magunk akarunk! Elég már a munkás itt, éhes emberekre nincs szükség.

Az új bevándorlási törvényt, mint Washingtonból jelentik, már el is fogadta a parlament s főbb pontjában a következők foglaltatnak:

Megtagadja a bevándorlást a törvény:

1. Olyan büntényt elkövető embereknek, akiket az Egyesült Államok törvényei is büntetnének; olyan politikai vétkesek, akiknek tette morális romlottságra vall.

2. Testi vagy lelki nyomorékoknak.

3. Ragályos betegeknek csak abban az esetben engedi meg a partraszállást, ha azok nyomban a bevándorlási közpórházba szállítatnak és a saját költségükön kigyógyíthatók.

4. Erkölcstelen megbélegzetteknek.

5. Olyan testileg gyöngé embereknek, akik kemény munkát végezni képtelenek,

6. Megtiltja a törvény a partraszállást olyan munkásoknak, akiket Európából szerződésileg hozattak amerikai munkaadók. Ide természetesen nem számíthatók a színészek, művészek, tanítók, magántitkárok, papok, cselédek. Valamint megengedi a törvény olyan munkásoknak a bebocsátását, akik új ipart jönnek meghonosítani.

Ezeknek a föltételeknek a megvizsgálására pedig a legszigorubb inkvizíciót rendel el a törvény s a bevándorlási felügyelő bizottság közé nőket is alkal-

maztat. A szigorított rendszabályoktól sokat várnak az amerikaiak, mert bizony nagyon a terhükre nőttek a bevándorlók.

Nincs többé vakság! Ha igazat mond egy párisi újságnak az a hire, hogy Stiens Péter orvostudós feltalált egy villamos készüléket a megvakult és vakon született emberek látóképességének visszaszerzésére, akkor nincs többé vakság! A látást az orvosi tudomány így határozza meg: „Az ember az agyával lát, szeme csak felveszi a képeket.“ Erre alapította Stiens a találmányát, melynek kipróbálására a következő kísérletet tette. Egy társát egészen elsötétített szobába vezette bekötött szemmel. Lámpát gyújtott, rátett az illető homlokára egy készüléket, a ki nemsokára látni kezdte a szobában levő tárgyakat. Ha ez a találmány beválik, ugyancsak nagy jótéteménye lesz az emberiségnek.

A babonás 13-as szám. Érdekes vizsgájuk volt a bécsi egyetemen a „Pázmáneum“ másodéves növendékeinek. Nemcsak márczius 13-ára s még hozzá pénteki napra esett a vizsgálat, hanem 13 növendék is vett benne részt. A vizsga anyagát 13 arabs oldal szolgáltatta, melyben egyebek közt a Korán 13 szurája és Máté evangéliuma arabs fordításának 13-ik fejezete is szerepelt. Vizsgára menet, a növendékek katonai temetéssel találkoztak és gyászinduló kíséretében vonultak az egyetemre. S e sok babonás körülmény daczára az ifjak kivétel nélkül fényes eredménnyel tették le a vizsgát, a mi azt jelenti, hogy a babonának nincs értelme.

Az eladott fej. Nemrégiben egy óriási fejű amerikai ember eladta fejét 3000 dollárért szülővárosa egyetemének, azzal a kikötéssel, hogy halála után az orvosok tanulmányozhatják koponyáját és esetleg el is helyezhetik a csontvázak muzeumában. Hasonló eset történt már Oroszországban 1865-ben. Egy Walter nevű kievi tanár megvette egy szegény kereskedő rengeteg nagy fejét. Ötszáz rubelt adott érte s a boltos ezen a pénzen üzletet nyitott és — hamarosan meggazdagodott. De ekkor megbánta a vásárt, melyre nyomorusága vitte. Vallásos ember léte, a dolog nem hagyta nyugton és ötszörös pénzt kínált a tanárnak, hogy a vásártól elálljon. De mivel ez hajthatatlan volt, pörösködni kezdett s a pört is elveszítette. Végre nem tehetett egyebet, minthogy alattomban eladta minden jószágát és ismeretlen helyre bujdosott eladott fejével.

A zongorázó kutya. Még ilyen is van? Bizony még ilyent is láthattak a jó londoniak, egy apró kis ezermester-színházban, a milyent a vásárokon mi is eleget láthatunk. Egy ember azt hirdette, hogy van neki egy zongorázó pudlikutyája. És csakugyan, a nagyközönség általános csodálkozására a pudli a zongorán a legszebb zenedarabokat játszotta. Hanem közben mulatságos eset történt. A karzaton egyszer csak valaki azt kiáltotta, hogy:

— Patkányok!

Nosza, szaladt is a pudli keresni a patkányokat, a zongora pedig — nagy csodálkozást keltve — tovább játszott, mert villanyos zongora volt, a vásáros pedig zsidó, a ki ilyen módon szedte rá a jó közönséget. Másnap persze már csak hült helye maradt Londonban a csalónak.